

КАРТИНА ТРЕТА

(Въ Браила, Сцената е раздѣлена на две части. Къща и градина. Отъ лѣво е спалнята на богатша Минковъ и работната му, въ дѣсно градината. Сцената се върти ту на лѣво, ту на дѣсно. Въ градината, подъ прозореца, четирима души шушукатъ. Двама отъ тѣхъ помагатъ на непознатия да прехвърли отворения прозорецъ. Духа вѣгъръ и развѣва пердетата. Облаци ту закриватъ, ту откриватъ месечината. Непознатия прекосява приемната, отваря вратата на спалнята, Свѣтлината на месеца освѣтява лицето на спящия богатшъ. Въ мрачевината блѣсва кама, която се надвесва надъ леглото. Чува се шепотъ).

Непознатиятъ. Млъкъ! Или живота ти отива!

Минковъ (смъртно изплашенъ). Кой... си? Кой... си... ти...

Непознатиятъ. Млъкъ! Закланъ си като пиле, ако вкнешъ или мръднешъ! Така. Ха, сега ставай и ме заведи при касата съ паритѣ...

(Двамата отиватъ въ работната, непознатиятъ затваря грижливо вратата задъ себе си).

Минковъ (разтреперанъ). Малко водица... Нека сръбна само... малко водица! Засъхна ми... гърлото...

Непознатиятъ. Не хитрувай! Има време и за вода! После. Ха сега по-скоро!

Минковъ. Нѣма... нѣма... ключоветѣ...

Непознатиятъ. Ще ги намѣришъ! Веднага!

(Двамата се връщатъ къмъ спалнята, Минковъ дири подъ възглавницата си).

Жена му (отъ съседното легло, сънливо). Кой е? Кжде ходишъ, Иване...

(Непознатиятъ се отдръпва въ тъмния жгълъ).

Минковъ. Ще затворя прозореца оттатъкъ, че май ще вали... дъждъ...

(Двамата мълчатъ и чакатъ; гласътъ на жената не се обажда вече, отново отиватъ въ другата стая).

Минковъ (опитва се да отключи). Охъ, не мога... ржката ми трепери...

(Хъшоветѣ подъ прозореца, нѣма сцена, единъ се качва на гърба на другия и наднича, третиятъ се опитва самъ да се дигне).

Троянчето. Май вѣгърътъ ще духа въ тая каса!

Иванъ Дългиятъ. Що не идешъ да я почукашъ? Ако е зрѣла, нѣма да кънти!

Дишката. Мълчете, ще ни чуе нѣкой!